

Publicerad 2006-11-20 23:13 av SocialPsychoFreak

Våldtäkten som skulle bestämma!

Jag ligger ner på den kalla betongen
Och väntar på att ödet ska visa sig
Klä av sig naket och antasta mig
Dra med mig och visa mig
Vad det var som jag gjorde så fel
Och hur jag nu ska kunna rätta till det

Kanske detta är den ända gången jag ber någon våldta mig så grovt!

Men Ödet visar sig aldrig
Och stenad ligger jag kvar
Inte kapabel till att resa mig och gå min väg
Och även om ni lyfter upp mig
Så ligger jag fortfarande och väntar
Kanske bara har bytt plats på väntetiden

Andas Irmelin Andas in den luft som nu är gratis
Låt ödet bestämma viskade du i mitt lilla öra
Men om ödet inte låter sig bestämma
Vem ska då bestämma?

Sakta börjar jag andas
Sakta börjar jag lyftas upp
Sakta börjar jag se
Se de ord som du egentligen sa till mig
Det du menade med orden

Jag lägger mig i skogen på en kall sten
Och väntar på att någon som liknar ödet
Ska våldta mig hårt och skoningslöst
Denna gången blir allt som jag vill
Men ändå inte som jag tänkt
Jag ser inte vad jag gjorde som var så fel
Jag får aldrig reda på hur jag ska rätta till det

Någon våldtar mig
Någon för mig ännu djupare in i mörkret

Utan att hjälpt mig
Dras jag fort ner
Till en annan värld
Gråtandes och illamående
Skriker jag efter någon som kan visa vägen

Men det ända svar jag får tillbaka är:

"Du kan inte alltid lita på någon annan, lär dig lita på dig själv!"

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren SocialPsychoFreak med Poeter.se id #5168 innehar upphovsrätten